

Особливу увагу варто приділяти стилізації реалістичного зображення – створення декоративних, абстрактних композицій. Саме це сприятиме розвитку уяви, фантазії, узагальнення задля утворення нових образів.

При нанесенні макіяжу майбутньому фахівцеві декоративної косметики потрібно мати навички роботи з кольором, як одним з основних виражальних засобів у формуванні образу. Добре знаючи особливості поєднання кольорів (принцип контрастного зіткнення кольорів, які лежать напроти один одного на кольоровому спектрі; принцип кольорової гармонії – м'яке зближення кольорів, які лежать близько один до одного у кольоровому спектрі; змішаний принцип поєднання кольорів), можна творити професійні образи, цікаві трансформації [2].

Майстер декоративної косметики, як і художник при написанні картин, повинен користуватися техніками та прийомами живопису при нанесенні макіяжу (колір тіней, губної помади, тонального крему тощо), що унеможливить просте «розфарбовування» обличчя.

Отже, вивчення живопису, знання його законів особливо важливе для професійного становлення майбутніх фахівців перукарського мистецтва та декоративної косметики.

Особливо важливо, коли, завдяки професійному володінні живописною майстерністю, твори мистецтва викликають у людини захват віртуозністю створення образів, пробуджують естетичні переживання.

### Список використаних джерел

1. Волков Н. Цвет в живописи / Н. Н. Волков. – М. : Искусство, 1984. – 320 с.
2. Киплик Д. Техники живописи / Д. И. Киплик. – М. : Сварог и К., 1996. – 536 с.

**Кайдановська О. О.**, д.п.н., доцент,  
Національний університет  
«Львівська політехніка» (м. Львів)

## РОЗВИТОК НАВЧАЛЬНОГО СЕРЕДОВИЩА МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ

Реалізація завдань підвищення ефективності вищої мистецької освіти актуалізує проблему моделювання новітнього навчального середовища, яке б сприяло соціалізації студентів, стимулювало формування особистісних та професійних компетенцій. Специфіка мистецького навчання вимагає значного різноманіття просторової організації – динамічної єдності навчальних, комунікаційних і рекреаційних зон, майстерень, створення універсальних мультифункційних просторів, мультимедійних аудиторій тощо.

В Україні діє багатоступенева й безперервна система підготовки мистецьких кадрів, що включає початкові спеціалізовані мистецькі навчальні заклади (школи естетичного виховання) – позашкільна освіта; середні спеціалізовані мистецькі школи (школи-інтернати) – загальна середня освіта та професійна підготовка; вищі навчальні заклади; студії з підготовки ка-

дрів для національних творчих колективів України [1]. Наукові дослідження І. Зязюна, Г. Падалки, О. Рудницької, В. Орлова, О. Шевнюк, О. Щолокової розкривають методологію мистецької освіти, відзначають важливість питань удосконалення змісту й технологій навчання. Актуальним напрямком є вивчення взаємовпливу мистецтва та соціального розвитку особистості, удосконалення мистецької освіти відповідно до соціальних орієнтирів, «...не лише в контексті часткових змін і окремих методичних знахідок, а за законами зіставлення традиційних підходів і нововведень із суспільними умовами, її функціонування як соціально-історичного феномену» [2, с. 7]. Гуманістична парадигма художнього навчання І. Зязюна [3] орієнтує на розвиток інтелектуального та духовно-творчого потенціалу студентів, виховання потреби в саморозвитку і самовдосконаленні; орієнтування всіх структурних елементів педагогічного процесу на особистість студента; відродження системи людських і суспільних цінностей.

Перспективним є моделювання синергетичної відкритої нелінійної освітньої системи співіснування різнорівневих просторових та технологічних структур у постійній взаємодії із зовнішніми умовами соціуму, урбаністичними, екологічними, економічними й іншими факторами. Зміна сценарію використання навчальних та громадських просторів висуває нові вимоги: інформаційна доступність; мобільна адаптація існуючих площ; відкритість і доступність усіх зон [4]. Особливою планувальною одиницею є інформаційно-рекреаційний простір, де відбувається кооперація кількох зон у єдину структуру з можливістю одночасного обслуговування та функціонального взаємодоповнення.

Відповідно організована система безперервної мистецької освіти передбачає узгодження її змісту із сучасними й перспективними суспільними та науково-технічними тенденціями; гнучке моделювання навчально-виховного процесу; варіантне переструктурування й обґрунтоване застосування педагогічних технологій відповідно до змін у соціальних і професійних вимогах до фахівця на ринку праці. Так, операційно-діяльнісна технологія передбачає поетапну організацію навчального процесу, побудову алгоритмів схем орієнтовної основи діяльності. Розвивальні технології стимулюють інтерес до нових знань, формують внутрішню мотивацію студентів до активного сприйняття та засвоєння інформації. Особистісно-орієнтоване навчання надає змогу проявляти самостійність мислення, будувати власну освітню траєкторію. Інтерактивні та імітаційні технології реконструкції моделі діяльності орієнтують на ділову співпрацю, привчають до діалогу, рефлексії. Проектні технології передбачають досягнення реальних практичних результатів. Інформаційні технології залучають увесь спектр комп'ютерних засобів збирання, організації, збереження, опрацювання, передачі й подання інформації, що розширює коло знань студентів і розвиває їхні можливості щодо керування технічними та соціальними проблемами.

Залучення інтенсивних технологій навчання, ідей бізнес-тренінгів, інших інноваційних методів особистісного та професійного розвитку забезпечить нову якість підготовки випускників. Також доцільно використовувати досвід корпоративного навчання, форми і методи якого збагачуватимуть педагогіку мистецтва – практичні кейси, рольові ситуації,

ділові та симуляційні ігри, вправи, дискусії, різноманітні тренінги, які вчать розв'язувати проблемні ситуації, розвивають комунікативні якості студентів, націлюють на креативні дії. Такі новації передбачають проектування інтегрованого навчального простору, який би забезпечив умови як колективної, так і індивідуальної діяльності, що особливо актуально для мистецької специфіки.

Отже, пошук прогресивних способів структурування системи освіти, оновлення змісту та організації навчального процесу об'єднує педагогічну й архітектурну наукові сфери новітнім завданням інжинірингу освітнього простору. Нова модель навчального середовища мистецької освіти об'єктивно сприятиме досягненню якісно нового рівня готовності випускників художніх спеціальностей до професійної діяльності.

### Список використаних джерел

1. Богуцький Ю. П. Українська культура в європейському контексті / Ю. П. Богуцький, В. П. Андрущенко, Ж. О. Безвершук, Л. М. Новохатько; [за ред. Ю. П. Богуцького]. – К. : Знання, 2007. – 679 с.
2. Падалка Г. М. Мистецька освіта: сучасні проблеми розвитку // Професійна мистецька освіта і художня культура: виклики XXI століття : матер. II Міжнарод. наук.-практ. конф., 14–15 квіт. 2016 р. / МОН України, Київ. ун-т ім. Б. Грінченка та ін. – К. : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2016. – С. 3–9.
3. Зязюн І. А. Педагогіка добра: ідеали і реалії / І. А. Зязюн. – К. : МАУП, 2000. – 312 с.
4. Крыжантовская О. А. Разработка модели организации южно-регионального архитектурно-художественного вуза / О. А. Крыжантовская // ScientificJournal «ScienceRise», 2017. – №2(31). – С. 6–11.

**Мохірева Ю. А.**, к.п.н., доцент,  
Полтавський національний  
педагогічний університет  
імені В. Г. Короленка (м. Полтава)

### ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ ЗАСОБАМИ БІОГРАФІЧНИХ НАРАТИВІВ ПРО ВИДАТНИХ МАЙСТРІВ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА ПОЛТАВЩИНИ

Серед головних проблем сучасної педагогіки образотворчого мистецтва є формування справжнього митця-громадянина, розвиток особистості у гармонії зі світовою культурою, врахування національних традицій, інноваційна діяльність. Нині на теренах України триває утвердження культури молоді української держави, культури усвідомлення відповідальності особистості за рід, родину, націю, землю, на якій ми живемо.

«Кожна нація, як етносоціальна спільнота, характеризується єдиним семіотичним полем – системою загальновідомих для всіх її представників